

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE NICOLE VAN DER LINDEN

De Twentse schone Kim Kötter (36) werd op 19-jarige leeftijd Hollands mooiste. Ze viel op bij Miss Universe-baas Donald Trump, die haar hoogstpersoonlijk vroeg om zowel de Miss Nederland- als de Miss Duitsland-verkiezing te organiseren, en dat doet ze tien jaar na dato nog steeds. 'Ik kon altijd goed met Trump overweg. Ik was een soort pronkstuk voor hem.'

'Het uiterlijk is de basis, daarna praten we verder'

H

Half juni organiseer je Miss Nederland 2019. Hoe zwaar wegen de laatste loodjes?

'Die zijn pittig. Al bij de eerste casting, waarbij we alle potentiële missen voor het eerst ontmoeten, hebben we minder mensen laten komen dan voorgaande jaren. Zestig stuks in plaats van honderd uit de ruim duizend aanmeldingen. Je wil namelijk wel de tijd kunnen nemen om elk meisje goed te leren kennen. We pakken dat uiterst serieus aan.'

Daar zal Donald Trump trots op zijn...

'Ik hoop het. De rechten voor de Miss Universe kwamen in 1996 bij hem te liggen, en dus kreeg ik in 2002 ook met hem te maken toen ik daar namens Nederland aan deelnam. Die eerste ontmoeting was best indrukwekkend. Er staat toch een grote zakenman met veel power en charisma voor je neus die het daar allemaal voor het zeggen had. In 2009 bood hij mij de organisatie van de Miss Nederland en Miss Duitsland aan en zagen we elkaar intensiever. Persoonlijk kon ik altijd goed met hem overweg. Hij was goed voor mij en ik was een soort pronkstuk voor hem. Anderen zag hij soms niet eens staan. Wat dat betreft benadert hij de dingen redelijk zwart-wit, want: *he loves you or he hates you*. Uiteindelijk wilde hij mij fulltime op zijn verschillende projecten zetten en reageerde hij geïrriteerd toen ik niet meteen opnam tijdens een filmpremière. Hij belde wel achttien keer in een paar minuten en vroeg me uiteindelijk waarom ik niet meteen opnam. Daar ben ik niet geschikt voor en achteraf ben ik erg blij met het leven dat ik nu leid.' ▶

**NIEUWE REVU
ONTMOET KIM
KÖTTER**

Waar? In Kims vaste kapperszaak in Hilversum. Revu is er al wat eerder en hoort direct de kenmerkende Twentse tongval bij de dames met schaar en tondeuse. Het zijn vriendinnen van Kim die, net als zij, de oversteek hebben gemaakt naar de mediastad en het halve land doorkruisen als familie moet worden bezocht. **En toen?** Haar auto nog half ronkend na een snelle rit uit Amsterdam, komt Kim met flinke pas binnengestapt. De zon schijnt fel, haar lach is aanstekelijk, tijd voor een goed gesprek. **Verder nog wat?** Kim heeft in het verleden ook gepresenteerd (RTV Oost, WNL en SBS6) en acteerde in verschillende series zoals *Costa!*, *Onderweg Naar Morgen* en *Goede Tijden, Slechte Tijden*.

Ben je streng voor de deelnemers?

‘In die zin dat ik tegenwoordig om natuurlijke foto’s vraag. Gewoon, voor een witte muur, zonder make-up en bij wijze van spreken door je moeder met haar telefoon gemaakt. Het is zo makkelijk om jezelf nog knapper en geschikter te fotoshoppen, dat we daar als jury soms maar moeilijk doorheen kunnen kijken. Ook scannen we de Facebook- en Instagram-accounts en ontvangen de dames een waslijst aan vragen over hun ambities, hobby’s, opleiding, maten en ga zo maar door. Op die manier hebben we al een goed beeld voordat ze überhaupt langskomen. De schifting vindt vervolgens onder hevige discussies plaats en zo nu en dan betaal je wat wisselgeld: doe jij die van mij erbij, dan zet ik die van jou door, dat idee. Al die meningen en de diversiteit aan leden maakt onze jury kritisch en sterk. Zo neemt dit jaar een voormalig vluchteling zitting. Zij let weer op heel andere zaken, bijvoorbeeld of je er als deelnemer echt alles voor over hebt.’

Waarom is dat belangrijk?

‘Omdat je als winnares ook echt bij ons in dienst komt en ons land wereldwijd vertegenwoordigt. Deelnemen is daarom niet alleen een wedstrijd, maar ook een soort sollicitatieprocedure waarin je kunt laten zien sociaal, betrouwbaar en maatschappelijk betrokken te zijn. Iemand die ambitie heeft en dat ook kan waar maken, dat is ons streven. Niet voor niets zijn onze missen stuk voor stuk goed terechtgekomen. De een is plastisch chirurg, de ander schrijft boeken, presenteert tv-programma’s of is psycholoog geworden. Dat is waar het om gaat.’

Vraag tien mensen waar een missverkiezing om draait en negen zullen zeggen: het uiterlijk.

‘Dat is ook de basis, maar daarna gaan we verder praten. Een mooie miss zonder inhoud valt bij de internationale editie geheid door de

mand. Schrijf je dan in bij een modellenbureau en laat je boeken voor reclamecampagnes. Bij ons moet je echt wat te vertellen hebben en je onzekerheid, want onzeker zijn ze bij binnenkomst bijna allemaal, in korte tijd weten te overwinnen. Iemand die niet stevig in haar schoenen staat kun je lastig een rode loper op sturen of voor een camera zetten voor een interview. Representatief kunnen zijn is minstens zo belangrijk als het uiterlijk.’

Een ander aspect is socialmediahaat. Afgelopen december was je daar zelf helemaal klaar mee.

‘Hoe vaak ik wel niet te horen krijg dat ik te dun, te dik of wat dan ook ben, dat is echt niet meer op twee handen te tellen. Toen ik eind vorig jaar voor Miss Universe in Bangkok was, besloot ik daar eens mee af te rekenen door al die haters in een Instagram-story even opnieuw op te voeden. Direct daarna ben ik gaan slapen, maar de volgende ochtend schrok ik me wezenloos. Elke nieuwssite in Nederland had mijn bericht overgenomen en op mijn account zag je een soort tegenbeweging van mensen die ineens alles gingen liken en massaal complimentjes uitdeelden. Dat was nu ook weer niet de bedoeling. Ik wilde gewoon een punt maken en vanuit mijn positie als rolmodel een vuist maken. Wanneer je in de media werkt, hoef je niet altijd alles maar te incasseren, ook al denken sommigen van wel. Het internet is een open podium, terwijl diezelfde mensen je op straat misschien vriendelijk zullen toelachen. Ook in het tv-wereldje kan dat zo gaan en daarom ben ik niet per se in die hoek op zoek naar nieuwe vrienden. Ik kan prima met sterren omgaan, maar verwacht niets van ze, zo kan ik ook niet teleurgesteld worden. Samen met mijn man Jaap Reesema en onze familie en vrienden zijn we al hartstikke gelukkig.’

Quote-hoofdredacteur Sander Schimmelpenninck zei onlangs: ‘Jaap moet als artiest nepper doen. Meedoen in het BN’ergelul omdat hij een bekende vrouw heeft.’

‘Jaaa, wat grappig! Jaap klaagt er weleens over dat men hem altijd omschrijft als lief en bescheiden, maar Sander en hij kunnen samen iedereen genadeloos met de grond gelijk maken. Als je ziet hoe dat soms gaat bij ons thuis... Dat zou een boeiend programma kunnen opleveren, dat toch maar beter niet moet worden uitgezonden. Jaap is wat dat betreft

iemand van pieken en dalen die de dag doorkomt in golfbewegingen, ik ben meer een strakke, evenwichtige lijn.’

In welke zin ben je veranderd ten opzichte van de start van je carrière in 2002?

‘Ik ben geen 19 meer maar 36, maar soms voel ik me nog even oud als onze missen van tussen de 18 en 27 jaar. De tijd gaat zo snel! Toch leef ik nu een ander leven. Het moederschap heeft me veel meer rust en regelmaat gegeven. Jaap zei al voor de bevalling (van Muck in 2016 en Youp in 2018, red.): “Alles leuk en aardig, maar als je kinderen wil, dan gaan we het wel helemaal anders doen. Een oppas inzetten mag alleen als je er iets tegenover zet dat echt de moeite waard is om een paar uur voor weg te gaan.” Ik maak mijn keuzes daarom bewuster, zeg niet meer overal ja tegen en heb een overzichtelijkere agenda gekregen. Kinderen krijgen is heel mooi en intens omdat je direct het idee hebt alles voor hen te willen doen, maar ook het moeilijkste dat ik ooit heb gedaan. Het is nogal een avontuur om zowel je kind als je partner opnieuw te leren kennen. Als vader en moeder wil je je beider opvoeding een plek geven in het leven van je kinderen en dat geeft een nieuwe dimensie aan je relatie.’

Dat was, kort na de geboorte van Muck, al direct nodig ook, nietwaar?

‘Hij was amper drie weken oud toen ik hem midden in de nacht levenloos, blauw aangelopen en met schuim om zijn mondje in de wieg aantrof. Jaap was op dat moment aan het werk, dus ik moest pijlsnel handelen. Het bleek om een ALTE (apparent life threatening event, red.)-aanval te gaan, zo bleek in het ziekenhuis. Daar moet het overigens ook al snel naar de pers zijn gelekt, want op televisie zag ik onder in beeld bij Piet Paulusma de aankondiging: “Straks Muck in *Shownieuws!*” al voorbij komen. Dat was natuurlijk niet de bedoeling en vond ik enorm heftig. Gek genoeg heeft me dat achteraf ook wel weer geholpen in de verwerking, omdat door die uitzending nog steeds moeders naar me toekomen die hetzelfde hebben meegemaakt en dankzij dit nieuws wisten wat ze moesten doen. Door er veel over te praten heeft het de emotie een beetje weggedrukt en kan ik er nu makkelijker mee omgaan.’

Was dit het angstigste moment uit je leven?

‘Donald Trump reageerde geïrriteerd als ik niet meteen terugbelde. Hij belde wel achttien keer in een paar minuten’

‘By far! Je kind levenloos in je armen houden is verschrikkelijk. Je hoort op een roze wolk te zitten, maar het eerste jaar van mijn moederschap heb ik als traumatisch ervaren. Na die bewuste nacht nam mijn reactievermogen af en blokkeerde ik op momenten dat ik moest ingrijpen. Als ik zag dat Muck zou gaan vallen, was ik er normaal gesproken al bij geweest, maar nu deed ik alles steeds een seconde later. Alsof ik een korte blackout kreeg en even niet meer wist wat ik moest doen. Het overzicht bewaken en direct kunnen handelen, was echt een tijdje weg en met Jaap heb ik daar toen ook felle discussies over gehad. Dat hij op een gegeven moment ook dacht dat het aan mij lag. Heel vreemd hoe je hersenen dan kunnen werken. Ik heb een jaar lang gedacht dat ik geen goede moeder was, maar nu met Youp heb ik daar gelukkig geen last meer van. Het trauma is verwerkt en fouten maken mag. Een kind stoot zich weleens en gaat af en toe onderuit, die dingen gebeuren nu eenmaal.’

Heeft die levenservaring je ook een sterkere ondernemer gemaakt?

‘Ik durf inderdaad wel te stellen dat mijn zakelijke leven er anders is gaan uitzien door dingen te doen die ik nooit had verwacht te durven of überhaupt aan te gaan. Moeder was ik nog nooit geweest, maar ook de periode dat ik op straat leefde, heeft mij nieuwe inzichten gegeven. Ik ben altijd goed van vertrouwen en zie dingen graag positief in, ook als ik daardoor soms wat naïef ben en dat in mijn nadeel werkt. Wij Twentenaren hebben dat schijnbaar en als ik onrecht zie of ergens een vooroordeel over heb, dan pak ik mezelf hard aan. Over daklozen had ik ➤

‘Ik heb een jaar lang gedacht dat ik geen goede moeder was, maar nu is het trauma verwerkt; fouten maken mag’

ook een mening, maar eigenlijk mag je deze pas hebben als je zelf hebt ervaren hoe het leven van deze mensen er daadwerkelijk uitziet. Ik heb een leuk huis, een goede baan en zodoende alles onder controle, maar hoe zou het zijn als ik die controle uit handen geef en mezelf in een situatie plaats die nieuw is? Om daarvan te leren ben ik daarom een paar dagen op straat gaan leven.’

Hoe was dat?

‘Ik begreep die mensen met zo’n daklozenkrantje ineens stukken beter. Het is hartstikke gênant om voorbijgangers om geld te moeten vragen en ook ik durfde maar moeilijk mijn hand uit te steken om te bedelen. Een baan is niet zomaar gevonden, omdat salarisstroken uit het verleden – of überhaupt iets van een administratie – er vaak niet zijn, een verlopen paspoort uit geldge-

brek niet verlengd wordt en daklozen bij een zere rug of longontsteking niet eventjes bij een dokter binnen kunnen lopen. Deze mensen voelen zich als het vuil van de straat en zitten soms in doodsangst. In de tijd dat ik dit experiment onderging, werden slaapzakken en kartonnen dozen in brand gestoken en kregen die mensen die daarin sliepen de schrik van hun leven. Dat je denkt: Jezus Christus, hoezo dan? Ikzelf heb buiten met min tien in een besneeuwd Amsterdam geslapen. In tentjes met lege heroïnespuiten of in een ruimte met vijftig zwaar verslaafde, dakloze mannen. Op de Wallen ben ik bekogeld met flessen en op een bankje in het park werd een klein meisje dat mij heel lief aansprak omdat ze met me wilde spelen door haar vader weer weggetrokken “omdat ik vies was”. Pijnlijk, maar wonder boven wonder dook er

even later een moeder met haar kinderen op die vroeg of ik trek had in een patatje. Dat zijn ze toen voor me gaan kopen. Als ik eraan terugdenk, schiet ik weer vol. Persoonlijk contact is voor daklozen zo waardevol. Daardoor hebben ze het idee weer even als mens gezien te worden. Een van de buddy’s die ik destijds had, heb ik een poesje gegeven en nam ik mee naar de kapper en de tandarts. We hebben nog steeds contact en het beestje leeft ook nog.’

Geef je je kinderen deze boodschap ook mee?

‘Absoluut. Zo hielp een mevrouw me vorige week op straat mijn fiets op slot te doen, omdat ik tegelijkertijd mijn kinderen moest helpen. Ze bedelde niet en vroeg ook niet om geld, maar deed iets liefs voor een ander met misschien de hoop er iets voor terug te krijgen. Ze had me ook uit wanhoop kunnen beroven, maar dat deed ze niet. Ik ben daarop wat geld gaan pinnen en heb Muck het haar laten geven. “Alsjeblieft, mevrouw. Voor jou.” Ze moest direct huilen en begon over haar eigen kinderen die ze al jaren niet meer had gezien. Zo’n gesprekje is een kleine moeite en op deze manier zien Muck en Youp dat je niet zomaar iedereen voorbij moet lopen. Dit zijn ook gewoon mensen.’

Wat doe je met deelnemers aan de missverkiezing die ondankbaar ogen voor de kansen die ze krijgen?

‘Die krijgen met mij en mijn compagnon te maken. Nooit ten overstaan van de groep, maar altijd apart genomen, en soms met een flinke draai om de oren. Iedereen wil de wedstrijd winnen, maar daarbij eisen we wel onderling respect en treden we als bazen op als dat nodig is. Onder vier ogen komt altijd wel naar boven dat onzekerheid of een moeilijke situatie thuis hun gedrag in de hand werkt, maar we maken hen er wel attent op hoe het kan overkomen op mensen die daar niets vanaf weten. Missen moeten daarmee leren omgaan, anders zijn ze ook niet geschikt om ons zware traject te doorlopen.’

Of ze vliegen elkaar in de haren...

‘Het kan twee kanten op. Ik heb ervaring met deelnemers die na de finale de beste vriendinnen werden en met elkaar naar Kaapstad verhuisden om daar shoots te doen, maar uit jaloezie kan ook heel veel narigheid voortkomen. Ik stond bij mijn verkiezing als miss heel nonchalant in de wedstrijd en hoewel ik nu begrijp dat het voor competitieve dames dan moeilijk te verdragen is dat zo iemand toch wint, begreep ik daar toen helemaal niets van. Er werd achter

mijn rug om gepraat, collega’s verstopten zich of vernielden mijn jurk. Ach, dan maken we er dan toch maar het beste van, dacht ik toen. Wederom nuchter en opnieuw tegen het zere been van die fanatiekelingen. Ook zie je vriendinnen die het nieuwe leven van zo’n dame niet begrijpen vaak wegvallen. Of ouders die moeten wennen aan de vele veranderingen die in korte tijd plaatsvinden. Meedoen wil zeggen: veel reizen, soms weinig slapen en open kunnen staan voor kritiek. Allemaal te leren in onze razendsnelle stoomcursus. Dat is toch andere koek dan eerst vier jaar studeren en dan een keer het werkveld betreden.’

Daar bestaat ook geen opleiding voor.

‘Inmiddels wel. Voor de Young Talent Academy ontwikkelde ik voor een kappersopleiding met drie niveaus een vierde niveau dat zich helemaal richt op mensen met hogere of andere ambities. Leerlingen met de wens manager te worden, een eigen salon willen starten of dolgraag voor tijdschriften en televisie willen werken. Via deze nieuwe richting kunnen ze die tak van sport onder de knie krijgen. Ook hiervoor moet men auditeren, en op dit moment hebben drie van onze leerlingen die een kijkje achter de schermen kregen, zelfs al een nominatie voor de Coiffure Awards in de wacht gesleept. Daar ben ik wel trots op. Uit mijn ervaring weet ik hoe ik hen het best kan motiveren en hoe onzekerheden zijn uit te roeien. Als student moest ik eens spreken voor een groep leraren en was ik zo zenuwachtig dat ik niet meer uit mijn woorden kwam. Jaren later, tijdens het jubileum van mijn oude school, speepte ik opnieuw voor dezelfde mensen en was dat gevoel vanuit het niets weer terug. Overmand door emoties moest ik mezelf halverwege zien te herpakken. Die buien behoren inmiddels tot het verleden, maar ik heb er wel een soort sensor door ontwikkeld en zie direct wanneer iemand onzeker is of niet lekker in haar vel zit. Ik hoef vaak maar een vraag te stellen om te zien of er iets niet in de haak is. Ontwikkeling zien en elk jaar weer opnieuw een nieuwe editie mogen organiseren is het succes van mijn onderneming. Al voelt het soms meer als een stichting als je ziet hoeveel geld we er steeds maar weer in stoppen, haha.’ ✖